

Parkov: Det er min Overbevisning, at Lovforslaget med det Indhold, som det havde, da det forlod Folketinget, var Befolkningen bedre tjenligt end i den Skikkelse, hvori det nu er kommet tilbage fra Landstinget. Det er jo der undergaaet den Forandring, at Enkemænds Børn er udelukkede fra Understøttelse, og det er endvidere undergaaet den meget væsentlige Forandring, at man har indført faste Takster i Stedet for — saaledes som det var enstemmig vedtaget her i dette høje Ting — Benyttelsen af det frie Skøn. Jeg tror ikke, at der, saaledes som Sagen ligger i Øjeblikket, er megen Udsigt til at faa Enkemænds Børn optaget paa Lovforslaget, men jeg tror, der er al mulig Grund til at optage fornyede Overvejelser med Hensyn til, hvorvidt det vil være rigtigt at følge den her anviste Vej med faste Takster og alle dermed følgende Ulemper baade i Retning af, at man vil komme til at yde Hjælp, hvor den ikke er strengt nødvendig, og i Retning af, at der kan være Tilfælde, hvor man gerne vil hjælpe, men hvor Loven forbyder at yde tilstrækkelig Hjælp. Jeg tror, at man i disse Ydertilfælde ligesom ogsaa i almindelige Tilfælde vil være bedre tjent med at anvende det frie Skøn. Jeg gør det saa meget mere, som dette frie Skøn skal udøves af de paagældende Kommunalbestyrelser. Det er de af Kommunens Beboere valgte Mænd og Kvinder, der skal afgøre, hvorvidt Trangen er til Stede, og i hvilket Omfang den er til Stede, og under Hensyn dertil, hvor stor Hjælpen skal være. Jeg tror, at de, der skal have Hjælpen, vil være ganske anderledes betryggede end, hvis de skulde være henvist til de faste Takster. Hvis man mener, at der som en Følge af det frie Skøn skulde blive stor Forskel i de Afgørelser, der træffes i forskellige Kommuner, endog i Kommuner, der ligger op ad hinanden, tror jeg dog ikke, at Faren vil være saa stor. Det vil meget hurtigt rygtes, og blandt den Befolkning, der skal nyde godt af denne Lov, vil man selvfølgelig meget hurtigt kunne pege paa, at saaledes behandler man Enkernes Børn i een Kommune, men i en anden Kommune bliver de stillet saa meget ringere, og det er en Plet, som man sikkert ikke vil lade sidde paa sig. Det forekommer mig, at

Lovforslaget i Folketingets Affattelse paa dette Punkt var rummeligere for dem, der skal nyde godt af Loven, end nu i Landstingets Affattelse.

Der er for øvrigt fra alle Sider gjort opmærksom paa forskellige Ændringer, som man maa søge at faa gennemført. Jeg for mit Vedkommende kan tiltræde Ønsket om, at Bestemmelsen om, at naar en Enke har faaet Hjælp af Hjælpekassen, skal hun være udelukket fra at faa den Understøttelse, som i øvrigt maatte tilkomme hende, bliver fjernet. Ligeledes er jeg enig med den ærede Ordfører for Venstre (Brorsen) og Ministeren i, at Statens Bidrag bør sættes til en Trediedel og ikke til Halvdelen. — Der findes i § 9 en Bestemmelse, som jeg ikke forstaar, men det er maaske min Fejl, men jeg synes, at der er noget uklart i den. Der staar, at den Kommunalbestyrelse, som modtager Begæring om Underholdsbidrag, skal træffe Afgørelse om, hvilket Bidrag der i hvert enkelt Tilfælde skal ydes. Men naar Kommunalbestyrelsen først har afgjort, at Trangen er til Stede, er der jo foreskrevet faste Regler for Bidraget. Jeg kan derfor ikke se, hvorfor der er tilføjet noget om, hvilket Bidrag der i hvert enkelt Tilfælde skal ydes.

Det glæder mig, at det her fra alle Sider er udtalt, at om man end ønsker Ændringer i Lovforslaget, ønsker man dog ikke at lægge Hindringer i Vejen for, at der kommer en Lov ud af dette Lovforslag inden Samlingens Slutning. Det forekommer mig, at man har Grund til at glæde sig over, at der foreligger et Resultat nu fra det høje Landsting. Jeg hørte nok, at et æret Medlem (Ivar Berendsen) sagde, at der var ingen Grund til at ytre særlig Glæde i saa Henseende. Men det forekommer mig dog, at det med al den Tvivl, der har været oppe paa mange Hold om, hvorvidt det skulde lykkes at føre Lovforslaget igennem i denne Samling, er en Tilfredsstillelse at se, at der nu er en stor Mulighed derfor. Det forekommer mig, at den højtærede Indenrigsminister i sit Foredrag var lidt uretfærdig, om jeg saa maa sige, naar han sagde, at det skulde have været Landstingets Hensigt, naar man endelig skulde fremme Lovforslaget, da at give det et Indhold, der gjorde det saa ube-